

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Major

Protokolant P.. sęd. A. M.

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Poznaniu

odwołania **A. P.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w K.**

z dnia 30 czerwca 2016 r., znak: (...), nr (...)

w sprawie **A. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu

zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, że odwołująca A. P., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 5 stycznia 2016 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2016 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w K., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.), art. 58 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 121), stwierdził, że A. P., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 5 stycznia 2016 r.

W uzasadnieniu wyjaśnił, że w związku ze złożonym przez A. P. wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego przeprowadzono postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego ustalono, iż od dnia 5 stycznia 2016 r. zgłosiła ona w organie ewidencyjnym działalność gospodarczą w przedmiocie profesjonalnej stylizacji paznokci i innych usług kosmetycznych, natomiast zgodnie z oświadczeniem lekarza prowadzącego ciężę stan zdrowia A. P. nie pozwalał na podjęcie pracy od dnia 5 stycznia 2016 r., tym bardziej że siedziba znajduje się w innej miejscowości poza miejscem jej zamieszkania. Zdaniem organu rentowego, ogół okoliczności towarzyszących zgłoszeniu A. P. do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej daje podstawę do stwierdzenia, że miało ona na celu wyłącznie uzyskanie świadczeń ubezpieczeniowych przy poniesieniu jak najniższych kosztów z tytułu należnych składek. Organ rentowy uznał za nieracjonalne działanie deklarowanie podstawy wymiaru składek 7-krotnie wyższej niż wymagana minimalna, ponieważ otwierając firmę i planując jej dalszy rozwój racjonalnym podejściem byłoby ponoszenie jak najniższych kosztów z nią związanych, w tym opłacanie składek w znacznie niższej wysokości. Poza tym organ rentowy zwrócił uwagę, że A. P. zgłosiła przedmiotową działalność dopiero w 2016 r., gdy już wiedziała, iż jest w ciąży, natomiast szkolenia z zakresu usług kosmetycznych ukończyła w lutym 2015 r. W ocenie organu rentowego zarejestrowanie działalności gospodarczej w organie ewidencyjnym było czynnością pozorną, ponieważ prowadzenie tej działalności było fikcyjne. Tym samym jako czynność nieważna nie może stanowić podstawy do

objęcie ubezpieczeniem społecznym. Poza tym organ rentowy podniósł, że rozpatrywane zgłoszenie do ubezpieczeń należy uznać również za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie złożyła A. P., domagając się jej zmiany i uznanie, że podlega ona obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 5 stycznia 2016 r.

W uzasadnieniu podniosła, że organ rentowy nie uwzględnił wszystkich okoliczności towarzyszących rozpoczęciu oraz prowadzeniu działalności gospodarczej. Odwołująca podała, że w okresie letnim 2015 r. zgłosiła do Powiatowego Urzędu Pracy w K. chęć ubiegania się o przyznanie dofinansowania na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, natomiast z uwagi na konieczność odbycia cyklu spotkań, szkoleń, przygotowywania biznesplanów złożenie wniosku o dofinansowanie nastąpiło w dniu 9 października 2015 r., kiedy odwołująca nie była świadoma, iż może być w ciąży. W dalszej kolejności odwołująca wyjaśniła, że nie mogła rozpocząć działalności przed przyznaniem dofinansowania, a poza tym wcześniej nie posiadała środków finansowych niezbędnych na zakup urządzeń i wyposażenia gabinetu. Nadto w ocenie odwołującej, przeciwko pozorności prowadzenia działalności przemawia fakt dokonywania przez Powiatowy Urząd Pracy kontroli wykorzystania przyznanych środków finansowych oraz analizy podejmowanej przez ten urząd jeszcze przed ich przyznaniem. Zdaniem odwołującej, o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej świadczy także okoliczność zakupu sprzętu i wyposażenia gabinetu oraz podjęcie działań w celu reklamy działalności, polegające na przygotowaniu ulotek oraz baneru reklamowego. Dodatkowo odwołująca zwróciła uwagę, że do momentu przejścia na zwolnienie lekarskie codziennie przebywała w gabinecie, wykonując zabiegi i stylizacje.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 10 stycznia 2015 r. do 10 marca 2015 r. odwołująca odbyła szereg szkoleń z zakresu świadczenia różnych usług kosmetycznych.

Decyzją z dnia 12 lutego 2015 r., znak (...), Powiatowy Urząd Pracy w K. uznał A. P. za osobę bezrobotną od dnia 6 lutego 2015 r.

A. P. zgłosiła w Powiatowym Urzędzie Pracy w K. zamiar ubiegania się o przyznanie bezzwrotnych środków na podjęcie działalności gospodarczej, w związku z czym została zaproszona na spotkanie informacyjne dotyczące zasad udzielenia dotacji i prowadzenia działalności gospodarczej w dniu 25 sierpnia 2015 r.

Kolejno w okresie od 21 września 2015 r. do 30 września 2015 r. A. P. uczestniczyła w szkoleniu zorganizowanym przez Stowarzyszenie (...) w K. na zlecenie Powiatowego Urzędu Pracy w K..

W dniu 9 października 2015 r. odwołująca złożyła w Powiatowym Urzędzie Pracy w K. wniosek o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej, który został rozpatrzony pozytywnie na kwotę 18 000 zł. Zawarcie umowy w przedmiocie przyznania środków nastąpiło w dniu 8 grudnia 2015 r. Zgodnie z postanowieniami w/w umowy odwołująca była zobowiązana do rozpoczęcia działalności gospodarczej nie później niż do dnia 10 lutego 2016 r. W przypadku niedotrzymania warunków umowy udzielający dofinansowania mógł wypowiedzieć umowę, co aktualizowałoby po stronie odwołującej jako otrzymującej dofinansowanie obowiązek zwrotu przyznanego dofinansowania wraz z odsetkami ustawowymi.

W dniu 5 stycznia 2016 r. A. P. zgłosiła w organie ewidencyjnym działalność gospodarczą prowadzoną pod firmą (...), której przedmiotem jest fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne. Miejscem wykonywania działalności jest lokal użytkowy położony w K. przy ul. (...), z którego odwołująca korzysta na podstawie umowy najmu lokalu użytkowego.

Z tytułu wynajmu odwołująca opłacała i w dalszym ciągu opłaca czynsz w wysokości 400 zł miesięcznie oraz uiszcza opłaty za media.

W ramach przygotowania do prowadzenia działalności odwołująca dokonała zakupu sprzętów, urządzeń i akcesoriów niezbędnych do świadczenia usług kosmetycznych. Łączny koszt wyposażenia gabinetu wyniósł 17 115,55 zł. Fakt zakupu i korzystania z zakupionego sprzętu został potwierdzony w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 27 stycznia 2017 r. przez Powiatowy Urząd Pracy w K..

Poza tym odwołująca zainwestowała łącznie 1 000 zł na przygotowanie materiałów reklamowych: banera, ulotek i szyldu.

Wraz z (...) zaczęła ewidencjonować obrót za pomocą kasy fiskalnej, którą nabyła w dniu 31 marca 2016 r. Kasa została zarejestrowana przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w K..

Nabywcami usług świadczonych przez przedsiębiorstwo odwołującej były osoby fizyczne zamieszkałe zarówno na terenie K., jak i poza nim.

W momencie zgłoszenia działalności gospodarczej do organu ewidencyjnego odwołująca była zdolna do pracy w charakterze kosmetyczki w pełnym wymiarze czasu pracy. Niezdolność do pracy powstała w kwietniu 2016 r. Za okres od dnia 11 kwietnia 2016 r. A. P. złożyła roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego.

A. P. urodziła dziecko w dniu 27 czerwca 2016 r. Odwołująca obecnie korzysta z urlopu macierzyńskiego, aczkolwiek nadal ma zarejestrowaną działalność pod firmą (...) przy ul. (...) w K., za który to lokal w dalszym ciągu opłaca czynsz. Po zakończeniu urlopu macierzyńskiego odwołująca zamierza wznowić świadczenie usług kosmetycznych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy (k. 12, 71-100, 123-137) oraz dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu rentowego, a także na podstawie zeznań świadków: J. L., J. G., K. K. (1), M. P. (protokół elektroniczny na k. 59 akt sądowych), K. K. (2) (k. 111 akt sądowych) i E. S. (protokół elektroniczny na k. 139 akt sądowych) oraz zeznań odwołującej (protokół elektroniczny na k. 139 akt sądowych).

Za w pełni wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji. Sąd uznał także za wiarygodne dokumenty prywatne, w szczególności zaś przedłożone faktury VAT, umowę najmu lokalu, stanowiące zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nadto treść i forma dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Zeznania świadków J. L., J. G., K. K. (1), K. K. (2) oraz E. S. Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem były ze sobą zbieżne – treść tych zeznań jest podobna, w szczególności co do przekazywanych informacji na temat zakresu usług świadczonych przez A. P., a także stosowanych przez nią zabiegów i cen. Warto przy tym podkreślić, że w/w świadkowie (poza świadkiem E. S.) poznały odwołującą dopiero przy okazji korzystania z jej usług. Nadto jako osoby obce i niezwiązane z A. P. nie miały interesu w uzyskaniu przez odwołującą korzystnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a mimo to ich zeznania korespondowały z twierdzeniami odwołującej.

Przechodząc do oceny zeznań świadka M. P. należy zwrócić uwagę, że jako mąż odwołującej mógł być zainteresowany uzyskaniem przez odwołującą korzystnego rozstrzygnięcia, jednakże Sąd nie dopatrył się w treści jego zeznań cech konfabulacji, a nadto jego zeznania korelowały z zebranymi w sprawie dokumentami, a w szczególności fakturami VAT potwierdzającymi dokonanie zakupu sprzętu, urządzeń i akcesoriów niezbędnych do odpowiedniego wyposażenia gabinetu. Poza tym fakt świadczenia usług został dodatkowo potwierdzony przez świadków J. L., J. G., K. K. (1), K. K. (2) i E. S., a zatem nie było żadnych podstaw, aby odmówić świadkowi M. P. wiarygodności.

Powyższe uwagi odnoszą się także do zeznań odwołującej, której zeznania były nadto konsekwentne, konkretne i rzeczowe. W przekonujący sposób odwołująca wyjaśniła, kiedy rozpoczęła starania o zarejestrowanie własnej działalności gospodarczej, na czym polegała prowadzona przez nią działalność, w jaki sposób odbywało się pozyskiwanie klientów i realizacja ich zamówień. Szczegółowość przekazanej relacji pozwala uznać, że A. P. faktycznie wykonywała omawiane czynności i rzeczywiście świadczyła usługi kosmetyczne w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu okolicznością sporną było, czy odwołująca A. P. podlegała od dnia 5 stycznia 2016 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem ust. 3 i 6 oraz art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Według przepisu art. 8 ust. 6 cytowanego aktu prawnego, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Zgodnie z art. 11 ust. 2 cyt. ustawy, dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 5, czyli osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące.

Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy, objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tym ubezpieczeniem nie wcześniej niż od dnia, w którym wniosek został złożony.

W myśl art. 13 pkt 4 tejże ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W przyjętej definicji oparto się więc na trzech przesłankach: kryterium ekonomicznej klasyfikacji działalności, zarobkowych celach działalności i odrębności finansowej prowadzonej działalności i związanej z tym odpowiedzialności.

Podstawę do rozpoczęcia działalności gospodarczej stanowi wpis do ewidencji, który uzasadnia domniemanie, że działalność gospodarcza jest prowadzona aż do momentu jej wykreślenia z ewidencji.

Samo formalne zarejestrowanie działalności gospodarczej ma znaczenie w sferze dowodowej, lecz samo w sobie nie przesądza podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, gdyż decydujące znaczenie dla istnienia tego obowiązku ma faktyczne prowadzenie działalności, a nie posiadanie uprawnień do jej prowadzenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2013 r., III AUa 232/13, LEX nr 1409150).

Ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu w ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność” (Sądu Apelacyjnego w

Łodzi z dnia 28 października 2014 r., III AUa 64/144, LEX 1563543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 czerwca 2014 r., III AUa 1401/13, 1493716).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawie II UKN 428/00 stwierdzono, że rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, a nie tylko na stworzeniu formalnych ram jej prowadzenia. Przeto same formalne przejawy uzewnętrznienia prowadzonej działalności nie rodzą jeszcze obowiązku ubezpieczenia społecznego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał już, że o ile za podjęcie działalności można uznać zainicjowanie działań przygotowawczych do wykonywania działalności gospodarczej (a więc uzyskanie statusu przedsiębiorcy), to prowadzenie działalności gospodarczej oznacza dopiero dokonywanie faktycznych i prawnych czynności wchodzących w zakres działalności gospodarczej przedsiębiorcy, podejmowanych w celu realizacji zadań związanych z jej prowadzeniem i zmierzających w sposób zorganizowany i ciągły do osiągnięcia celu zarobkowego (co przewiduje art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

W cyt. powyżej wyroku z dnia 28 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi wskazał, że rozpoczęcie działalności gospodarczej powinno być działaniem konsekwentnym i przemyślanym pod względem organizacyjnym, technicznym, ekonomicznym, finansowym, marketingowym, handlowym itd., zaś prowadzenie zawodowej działalności gospodarczej powinno nastąpić w celach zarobkowych oraz w sposób zorganizowany i ciągły.

Nie może być uznana za prowadzenie działalności gospodarczej jedynie sporadyczna i okazjonalna aktywność przedsiębiorcy, których częstotliwość nie pozwala na przesądzenie o ciągłości i zorganizowanym charakterze tej działalności. Nie będzie uznane za prowadzenie działalności gospodarczej także działanie nie przejawiające woli dążenia do maksymalizowania zysków i minimalizowania strat ani do stworzenia prosperującego przedsiębiorstwa.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy należy uznać, że odwołująca prowadziła kwestionowaną przez organ rentowy działalność gospodarczą, a w konsekwencji że od dnia 5 stycznia 2016 r. podlega z tego tytułu obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że A. P. wykonywała działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług kosmetycznych. Za wiarygodne Sąd uznał w tej mierze spójne zeznania odwołującej i świadków, którzy w rzeczowy sposób opisali, na czym polegało wykonywanie przez odwołującą działalności gospodarczej. Charakterystyka tych czynności opisana przez odwołującą pokrywała się z zeznaniami świadków. Przesłuchane w sprawie osoby były bądź bezpośrednimi świadkami dokonywanych przez A. P. czynności w zakresie prowadzonej działalności (J. L., J. G., K. K. (1), K. K. (2) oraz E. S.), bądź pomagali jej przy założeniu (M. P.).

Również z przedstawionych dokumentów wynika, że odwołująca prowadziła działalność gospodarczą oraz że podejmowała czynności mające na celu jej uruchomienie i rozwinięcie. Najpierw odbyła szereg szkoleń i kursów z zakresu usług kosmetycznych. Następnie uzyskała dofinansowanie na rozpoczęcie działalności gospodarczej, o które zaczęła się ubiegać jeszcze zanim zaszła w ciążę. Dokonała także zakupu sprzętów, urządzeń i akcesoriów niezbędnych do świadczenia usług kosmetycznych – łączny koszt wyposażenia gabinetu wyniósł 17 115,55 zł. Natomiast fakt wyposażenia gabinetu nie tylko wynikał z przedłożonych faktur VAT, lecz także został potwierdzony w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 27 stycznia 2017 r. przez Powiatowy Urząd Pracy w K.. Nadto odwołująca zawarła umowę najmu lokalu użytkowego, za który opłacała i w dalszym ciągu opłaca czynsz. Zainwestowała także w reklamę swojej działalności, na co przeznaczyła kwotę 1 000 zł. Co więcej, zdecydowała się na ewidencjonowanie obrotu za pomocą kasy fiskalnej, która została zarejestrowana przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w K..

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie sposób uznać, aby prowadzenie działalności przez A. P. było pozorne. Kierując się doświadczeniem życiowym należy przyjąć, że skoro odwołująca poczyniła znaczne nakłady finansowe na inwestycje na wyposażenie gabinetu i reklamę działalności, podjęła wykonywanie działalności, a obecnie nadal opłaca

czynsz za wynajem lokalu użytkowego, to trudno przyjąć, aby powyższe działania miały jedynie stanowić pozorowanie prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd nie podzielił zatem zarzutów pozwanego organu rentowego, że celem zgłoszenia się A. P. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych była jedynie możliwość korzystania przez nią z wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Przed wszystkim pozbawionym związku z rozpoznawaną sprawą zdaje się zarzut niepodlegania przez A. P. ubezpieczeniom społecznym bezpośrednio przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej i zarejestrowania w tym czasie jako osoba bezrobotna nie pobierająca zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Okręgowy ma na uwadze, że okoliczności powyższe miały na celu wykazanie, iż odwołująca podjęła działalność gospodarczą w styczniu 2016 r. w celu zabezpieczenia uzyskiwania świadczeń z ubezpieczenia społecznego po zaprzestaniu prowadzenia tej działalności w krótkim czasie po jej rozpoczęciu. Jednakże organ rentowy zapomina, że A. P. nie była w ciąży w czasie, kiedy podjęła starania o uzyskanie dofinansowania na rozpoczęcie działalności. Nie można jej w świetle powyższego zarzucać, że zamiarem podjęcia działalności gospodarczej nie było jej prowadzenie w sposób zorganizowany i ciągły.

W wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13, Sąd Najwyższy wskazał, że nie ma normy szczególnej, która skierowana byłaby do kobiet w ciąży i tylko z tej przyczyny podważała ich zamiar prowadzenia działalności gospodarczej. Poszukiwanie takiej normy nie jest uprawnione ze względu na zakaz dyskryminacji i nierównego traktowania. Podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej nawet w 8. miesiącu ciąży nie stanowi w ocenie SN przeszkody do podlegania ubezpieczeniom społecznym w aspekcie wykonywania jej w sposób ciągły. Uprawnione jest bowiem stwierdzenie, że zamiaru ciągłego prowadzenia działalności gospodarczej nie znosi przewidywanie konieczności jej zawieszenia ze względu na ciążę albo konieczność opieki nad dzieckiem. Innymi słowy, ciągłości działalności gospodarczej nie można utożsamiać z bezwzględnym prowadzeniem jej w sposób nieprzerwany.

Sąd Najwyższy zauważył, że ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, tak aby odróżnić prowadzoną działalność gospodarczą od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie stanowią lub nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą. Drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Oba aspekty zależą od zachowania osoby podejmującej działalność gospodarczą. W przypadku wątpliwości co do rozpoczęcia i prowadzenia działalności gospodarczej decyduje więc sfera faktów, gdyż również wola czy zamiar strony należą do ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

W niniejszej sprawie ustalony stan faktyczny pozwala na przyjęcie, że odwołująca zarejestrowała i prowadziła działalność gospodarczą i nie zawarła jedynie jednostkowej umowy o usługę, lecz wykonała szereg usług i dla wielu klientów. Zatem zarejestrowanie przez odwołującą działalności gospodarczej miało cel zarobkowy i charakter ciągły. Odmierna interpretacja zachowania odwołującej pozbawiona jest podstaw w zebranych i omówionych w poprzedniej części uzasadnienia materiale dowodowym. Przyjąć zatem należy, że pozwany nie obalił domniemania wynikającego z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika również, aby stan zdrowia odwołującej w momencie rozpoczęcia wykonywania działalności uniemożliwił jej prowadzenie. Pozwany organ rentowy nie zgromadził w toku postępowania wyjaśniającego dokumentacji medycznej, która ewentualnie mogłaby świadczyć o braku możliwości podjęcia działalności gospodarczej. Znajdująca się w aktach organu rentowego pisemna informacja z dnia 7 czerwca 2016 r. pozyskana od lekarza prowadzącego ciążę odwołującej nie wskazuje jednoznacznie, że niezdolność do pracy występowała w dacie zgłoszenia działalności A. P.. Natomiast w toku postępowania sądowego przedstawione zostało zaświadczenie z dnia 10 stycznia 2017 r. wystawione przez tego samego lekarza, z którego to dokumentu wynika, że w dniu 5 stycznia 2016 r. odwołująca mogła w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywać pracę w charakterze kosmetyczki. Ponadto z dokumentacji medycznej odwołującej wynika jednoznacznie, że niezdolność do pracy z

powodu ciąży wystąpiła dopiero w kwietniu 2016 r. i dlatego też dopiero wówczas A. P. zgłosiła roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego.

Niezależnie od możliwości zdrowotnych odwołującej do wykonywania pracy, nie można zapominać, że mogła ona świadczyć usługi nawet przy stwierdzonej przez lekarza niezdolności do pracy. Natomiast fakt wykonywania przez odwołującą czynności w ramach prowadzonej działalności został jednoznacznie potwierdzony zeznaniami świadków.

W tej sytuacji, skoro obowiązki wynikające z prowadzenia działalności gospodarczej były rzeczywiście realizowane nie można uznać, że rozpoczęcie takiej aktywności było sprzeczne z prawem.

Również sam fakt, że rozpoczęcie działalności nastąpiło na krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczenia z ubezpieczenia społecznego nie może być okolicznością przesądzającą o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym.

W wyroku z dnia 15 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawie III AUa 264/15 stwierdził: „Przepisy ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych co do zasady uprawniają organ rentowy do wydawania decyzji ustalających podstawę wymiaru składek, a ustawa ta stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, to jednocześnie racjonalny w swych działaniach ustawodawca przewidział i dopuścił możliwość deklarowania przez prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą (jak też osób z nimi współpracujących) podstawy wymiaru składek oderwanej w swej wysokości od faktycznego przychodu, a mieszczącej się jedynie w określonych art. 18 ust. 8 i art. 20 ust. 3 ww. ustawy granicach. W przypadku więc braku skutecznego podważenia samego istnienia tak określonego tytułu ubezpieczenia (przewidzianego w art. 6 ust. 1 pkt 5 u.s.u.s.), zadeklarowanie przez płatnika podstawy wymiaru składek w kwocie mieszczącej się w określonych wyżej powołanymi przepisami o charakterze *ius cogens* granicach, wyklucza możliwość jakiegokolwiek weryfikacji tej podstawy wymiaru przez organ rentowy. Należy także podkreślić, że omawiany stosunek ubezpieczenia nie może podlegać ocenie jego zgodności z normami prawa cywilnego, ponieważ objęcie nim nie poprzedza żadna czynność kreująca stosunek cywilnoprawny. Nie jest też przy tym dopuszczalna wykładnia przepisów prawa ubezpieczeń społecznych z punktu widzenia przewidzianej w art. 5 k.c. klauzuli generalnej, tj. zasad współżycia społecznego z uwagi na to, że są to przepisy prawa publicznego cechujące się niezbędnym rygoryzmem.”

Takie samo stanowisko wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie I UK 145/14.

Mając powyższe na uwadze, Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że A. P., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 5 stycznia 2016 r.

/-/ M. M.